

אהוד בן עזר ספר הגעגועים

אהוד בן עזר ספר הגעגועים

רומאן



צבי, גיורא ואורי יוצאים לבלות יום קיץ גדוש הרפתקאות במלונה עזובה במקשת־אבטיחים בלב שדותיה ופרדסיה של מושבה ותיקה על גדת הירקון. המושבה מתחברת בעלילת הספר לאחוזה החקלאית המיוחדת־במינה שחי בה המספר בנעוריו, וחותמתה היתה: "גן עצי פרי ומשק בריטי, קל־מְנִיָּה"

פרקי ילדות ארצישראלית מרגשים, רבי הפתעות ודימיון, אהבה ראשונה, לבטי תקופת המרדות ומשבר ההתבגרות המינית, מסופרים בסגנון קולח ומרתק, בלשון בהירה, צבעונית ומשעשעת, וברוח דבריו של נחום גוטמן: "גם במילים אני מצייר!"

מבוגרים ובני־נוער יקראו את הספר בהנאה ויגלו בו קסמי ילדות וגעגועים לתקופה שחלפה.

אל עולם ילדותו ונעוריו שב הסופר המבוגר פעם נוספת לאחר רצח יצחק רבין ולאחר התפוררות תהליך השלום, והוא מסיים את ספרו בְּמִילִים: "אני מתגעגע לשלום שלא היה, אני חושש שלא יבוא. אני שולח את ספר הגעגועים האלה כתיבת נוח על גלי הזמן, אם תבוא היונה אחרי המבול."

אהוד בן עזר נולד בפתח־תקווה בשנת 1936, בן לאחת המשפחות המיוחסות שייסדו את המושבה העברית הראשונה של העלייה הראשונה בשנת 1878, ואשר חותמה ניכר כמעט בכל כתיבתו. סבו יהודה נאב (בן עזר), היה חורש התלם הראשון באדמת פתח־תקווה. ודודתו אחות־אביו, אסתר ראב, היתה המשוררת הארצישראלית הראשונה.

מספריו: המחצבה, אנשי סדום, לא לגיבורים המלחמה, השקט הנפשי, פרשים על הירקון, הנאהבים והנעימים, ערגה, אין שאננים בציון, במולדת הגעגועים המנוגדים, שלוש אהבות, המושבה שלי, ברנר והערבים, קובץ השירים יעזרה אלוהים לפנות בוקר וסיפור חייה של המשוררת אסתר ראב, ימים של לענה ודבש.

על העטיפה: שמוטי אדום "שרה" מהעץ בנען
צילום: דובי רָפֶר
עיצוב העטיפה: לילך איזנברג